

Академія Зодіак

Пробудження

очима хлопців

Керолайн Пекхем
Сюзанна Валенті

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Пробудження очима хлопців

Zodiac Academy: The Awakening As Told By The Boys

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: The Awakening As Told By The Boys, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Moonpage, 2026. moonpage.fyi

Даріус

Пролог

Вибух шаленої вогняної магії врізався в стіну над моєю головою, і я пригнувся, поки Ленс здіймав повітряний щит, щоб нас захистити.

Від неземного вереску, що пролунав після атаки, моє тіло аж затремтіло під натиском сили цієї істоти: німфа пускала в хід свій дар, щоб перекрити нам доступ до магії.

— Я беру праворуч, — процідив я наказ, і Ленс кивнув, стискаючи в руці свій яскраво-срібний меч і готуючись вискочити з-за дерева, за яким ми ховалися.

Ми опинилися посеред глухомані, на крайній півночі королівства, і холодне повітря кусало мою шкіру з безжальною лютістю, до якої я не звик.

Німфа знову заверещала, її сила хвилею прокотилася по нас, і звір під моєю шкірою неспокійно заворушився, благаючи випустити його погратися. Але я не збирався звільняти свого дракона без крайньої потреби. Якомусь допитливому покидькові було надто легко впізнати мене в цій подобі, а нам треба було лишатися непоміченими, поки це можливо.

Я відштовхнувся від дерева й помчав праворуч, а Ленс зі своєю вампірською швидкістю метнувся ліворуч, піднявши меч і вишкіривши губи так, що блиснули гострі кінчики іклів.

Мої черевики хрускотіли по втоптаному снігу, мороз загрожував, що я послизнуся, тож я пустив трохи вогняної магії в

тіло, щоб її жар розтопив сніг довкола й дав мені тверду опору.

Німфа знову заверещала, звівшись на повен зріст, а це добрячих три метри з гаком, і серце в мене закалатало, коли я роздивився її моторошний силует, вимальований на тлі повного місяця позаду.

Її кінцівки були довгі й жилаві, вкриті твердою, схожою на кору плоттю, тож вона скидалася на демона, що проріс до життя в самій серцевині дерева. Але попри незграбну на вигляд статуру, я чудово знав, що ці тварюки можуть бути дуже навіть швидкими, коли треба.

Ударні хвилі її сили врізалися в мене, і я похитнувся, втративши контроль над магією: вогонь у моїх жилах згас, бо вона взяла мою стихію в заручники.

Я зціпив зуби й висмикнув із-за пояса сокирку зі срібним лезом із найчистішої сонячної сталі. Зброя важко лягла мені в руку, м'язи напружилися, і я підняв її над головою. Я біг до істоти, але крок мій збивався: її сила висмоктувала міць із моїх кінцівок, і я ковзався на крижаній землі.

— Ну ж бо, нападай! — заревів я на неї й далі мчав на звіра, хоч кожен інстинкт мого тіла вимагав тікати в протилежний бік.

Німфа втупила в мене свої блискучі червоні очі, на її викривленому роті розквітла збуджена усмішка, вона широко розвела руки, і знову пролунало те деренчання.

Цього разу воно вдарило по мені на повну, і з моїх грудей вирвався драконячий рик, коли я під його натиском упав на коліна в сніг.

Білий сніжний пил вибухнув довкола мене, щойно я торкнувся землі, лід пекуче вкусив крізь джинси, а скажене серце наче сповільнилося, і я зрозумів, що повністю потрапив у лещата магії цієї істоти.

Уривчастий подих струсонув мої груди, кінцівки втрачали ще більше сили, біцепс напнувся, бо я з усіх сил намагався втримати сокирку, але вона таки вислизнула з пальців і гупнула в сніг поруч зі мною.

Хмарка пари вирвалася з моїх губ, а глухий стукіт серця бився в грудях і відлунював у вухах.

От і все. Я спійманий, мене тримає в полоні власне тіло, бо сила чудовиська цілком мною заволоділа, а велетенський звір ступив переді мною, відвівши назад одну руку, у якої замість пальців були загострені щупи, націлені просто мені в центр грудей.

Серце калатало глухо й нескінченно шалено, поки я дивився знизу вгору на створіння, яке мало стати моєю смертю, а холод щипав мене за щоки.

З моїх губ вирвався ще один подих і заклубочився переді мною, мороз наче вгризався мені під кістки, і навіть дракон усередині мене ніби відступив, лишивши мене тут самого. Тільки я і моя смерть, що чекаємо одне на одного під місячним небом.

Я закинув голову, дивлячись на істоту, яка нависла наді мною з радісним блиском у криваво-червоних очах.

Наскільки ж легшим було б моє життя, якби це справді був мій кінець.

Ніякого більше тиску, щоб бути найкращим. Ніякої більше боротьби вдень і вночі, щоб догодити чоловікові, якому неможливо догодити. Ніякого більше життя в тіні чудовиська, куди лютішого, ніж ця істота могла б навіть мріяти.

Шкода, що я не вмів спокійніше приймати таку долю. Свободу, яку смерть могла б мені дати від чоловіка, що всіма доступними йому засобами намагався зробити з мене найгіршу версію мене самого.

Але мене не створено для того, щоб схилятися. І на мене покладалися люди. А отже, я не збирався здаватися цій долі.

Зорі ніби шепотіли мені на вухо щось схоже, коли мій погляд ковзнув повз німфу на ясне, яскраве небо. Наче вони пильно стежили за нами тут. І, присягаюся, вони казали: ще ні. Не зараз. *Ми приготували для тебе ще стільки всього, сину Повелителя Драконів.*

До моїх вух долинув рев, ні звірячий, ні моторошний (принаймні не для мене), хоча для істоти переді мною, ладен заклястися, він звучав дуже схоже на смерть, що летить на крилах вітру.

Меч пробив груди німфи, лезо вкрилося смугами чорної крові, а її щупи черкнули по моїй плоті, і їхні гострі кінчики вкололи шкіру якраз настільки, щоб її проколоти.

— Здохни, мудило! — заревів Ленс, знову висмикуючи лезо, і з вуст німфи вирвався крик, який підхопив вітер і поніс луною вниз по долині за нами, тим часом як її тіло розпадалося, обертаючись назад на темні гнилі тіні того світу, якому вона належала.

Ленс упав на землю, коли німфа зникла під ним, а я знову осів на коліна, жадібно вдихаючи крижане повітря. Полегшення сплелося з адреналіном у моїх кінцівках, і я видушив смішок.

— Ну ти й не поспішав, бляха, — буркнув я, проводячи пальцями по дірках у сорочці, і вони натрапили на тепло моєї власної крові, яке підказало, наскільки близько я був до смерті.

— Там ховалася ще одна мала, — пробурчав Ленс, тицьнувши великим пальцем на невеликий гайок у тому боці, звідки прийшов. — Ці кляті тварюки розкусили наш маневр і хотіли мене підловити.

— Ну то хай ідуть на хер, — сказав я, і з моїх губ зірвався сміх. Я знайшов свою сокирку в снігу й підвівся, знову пустивши вогняну магію вільно текти по кінцівках, бо контроль над нею повернувся.

— Хай ідуть на хер з одним із власних щупів у сраці, — погодився Ленс, підвівся й притяг мене до себе в обійми однією рукою.

Біль у грудях, що завжди прив'язував мене до нього, від цього вгамувався, а тавро на моїй руці з символом його зоряного знака мало не загуло від задоволення, коли він потримав мене так якусь мить і його долоня ковзнула вгору по моїх грудях.

— Чорт, а ти сьогодні напористий, крихітко, — підколов я його, коли його пальці лягли на рани в мене на грудях і під його долонею спалахнула цілюща магія.

— Ой, ти ж мене знаєш, здоровило, будь-який привід тебе полапати. Але, мабуть, драконячий член доведеться поки сховати, бо, схоже, у цієї штуки не було.

Я відступив від нього, ігноруючи дурний зв'язок, який скиглив, як мала сучка, бажаючи, щоб я лишився в його обіймах, наче ми в якомусь епічному любовному романі, а не в довбаній трагедії з добрячою порцією смертельно небезпечного лайна на додачу.

Я перейшов на місце, де загинула німфа, поштурхав ногою втоптаний сніг, а тоді підняв руку й провів нею над землею, випустивши хвилю жару, що розтопила сніг довкола нас і полегшила пошуки.

— Чорт, — вилаявся я, змушений погодитися з Ленсовою оцінкою, бо тут явно нічого не було. — Ти щось відчуваєш? — спитав я його, обернувшись до свого найкращого друга, який провів рукою по темному волоссю й обвів поглядом засніжену долину.

— Прикривай мені спину, — пробурмотів він, вклав меч у піхви й натомість дістав із-за пояса осушувальний кинджал.

Я роззирнувся довкола, підтягнувши тіні ближче, щоб про всяк випадок нас приховати. Навряд чи хтось за нами стежив тут, посеред довбаної глухомані на краю королівства, але краще перестрахуватися, ніж потім шкодувати. Ніхто не мав дізнатися, що ми тут робимо. А ще більше: ніхто не мав навіть краєм вуха почути про те, що Ленс зараз збирався зробити.

Може, я і був Небесним Спадкоємцем, але навіть я не стояв вище за закони про використання темної магії, і ми не могли ризикувати, щоб нас спіймали на ній, хай які в нас були причини.

Ленс підняв лезо й надрізав собі долоню. Його тіло завмерло, коли тіні закружляли довкола нього, а він під'єднався до них, підкоряючи своїй волі й намагаючись із їхньою допомогою вистежити темний артефакт, по який ми сюди прийшли.

Я прикусив щоку зсередини, ковзаючи поглядом по долині, що розкинулася під нами, і закликав дари свого дракона, від чого мої зіниці звузилися в рептилячі щілини. Мій зір загострився, коли я подивився очима свого дракона, і я зумів розгледіти кілька слідів на снігу, що перетинали прогалини між лісками, наче там після останнього снігопаду пробігло кілька пар ніг.

Ленс поруч зі мною хрипко вдихнув, і я глянув на нього, майже впевнений, що він скаже, поки він боровся з потягом тіней, а його очі на мить затопила темрява. Він відштовхнув її добре відпрацьованими рухами, опираючись їхньому поклику й повертаючись до мене. Його майже чорні очі зустрілися з моїми, а щелепа суворо стислася.

— У долині, — сказав він, кивнувши туди бородатим підборіддям. — Рухаються на північ.

— Отже, час летіти, — сказав я, схопив сорочку за спину й стягнув її, не чекаючи його згоди.

Може, я й хотів по змозі не випускати свого дракона, але ми обидва знали, що важливіше подбати, щоб німфи не втримали ту штуку.

Ленс підняв руку й смикнув магією повітря довкола себе, і рюкзак, який він прихопив із собою, помчав крізь повітря: він підхопив його з того місця, де залишив, і переніс нам під ноги.

Я скинув черевики, миттю стягнув штани й швидко запхав у рюкзак усе, що було на мені, а Ленс тим часом посилював маскувальні чари, які я почав, притягуючи до себе більше магії й створюючи своєю водяною магією ще й хмару, що повисла в повітрі довкола нас.

Щойно я залишився голий як бубон, а моє татуйоване тіло місячне світло вкрило сріблом, я відвернувся від нього й випустив звіра на волю. Я загарчав, коли моя плоть розірвалася, а кістки розрослися, поступившись золотому драконові, що вирвався з мого тіла фейрі й ожив перед ним.

Ленс закинув на плече рюкзак із моїми речами й одним ривком своєї вампірської швидкості злетів мені на спину.

Луска поколювала під його дотиком, а серце полегшало від дитячого захвату, який я відчував, коли отак ішов проти батька й зневажав його закони. Жоден дракон не повинен дозволяти осідлати себе, мов якогось звичайного мула. Його слова відлунювали в моїй голові, і якби я міг шкіритися в цій подобі, то зараз би шкірився. Іа, мудило.

— Прямо на північ, — гукнув Ленс, і мої крила розгорнулися обабіч мене за мить до того, як я стрибнув у повітря й злетів із поривом сили, від якого з губ Ленса вирвався захоплений сміх.

Скільки б разів ми це не робили, воно ніколи не набридало. Тут був трепет, свобода й радість, які перекривали жорстоку

реальність того, що ми робили, і змушували мене почуватися живим так, як я до біса жадав. Мені це було потрібно. Ця одна річ, про яку батько нічого не знав, яку він не міг зіпсувати, забруднити чи запхати туди свої лаписька. Це було моє. Наше. Наш тихий бунт проти тиранічної влади, яку він тримав над нашими долями, і наш спосіб сказати «пішов ти» тим речам у нашому житті, які він надто часто контролював.

Кількома помахами могутніх крил ми злетіли над замерзлою місцевістю внизу. Хмари, створені Ленсом, чіплялися до нас і ховали від можливих цікавих очей, поки ми мчали за своєю здобиччю.

Драконячим зором так легко було розгледіти сліди на землі, побачити відбитки тварюк, які втекли, поки ми билися з їхніми родичами. Їх було троє, сліди лише зрідка проступали на невеликих галявинах між деревами, але мені цього було більш ніж досить, щоб продовжувати полювання.

— Давай, Даріусе, ворушися. Я знаю, що ти можеш летіти швидше, — дражнився Ленс у мене на спині, а я загарчав і сильніше замахав крилами, приймаючи виклик і розтинаючи небо, поки він вигукував напрямки, щоб я не збився з курсу.

— Я їх чую! — гукнув Ленс, явно теж вистежуючи їх своїм даром. — У тому гаю праворуч.

Мій погляд зосередився на деревах, які він показав, і в грудях наростав вогонь із такою силою, що я відчував, як майже деренчить луска й нагрівається шкіра.

Я зробив одне коло, знизився й гучно заревів, випустивши вогонь на дерева. Він пропалив їх славетним полум'ям, яке вмить пожерло все на своєму шляху.

Крики німф, що ховалися під нами, були музикою для моїх вух, поки мій вогонь пожирав їх, і я знову заревів, роблячи ще одне коло й чекаючи, доки полум'я вщухне.

Ми важко приземлилися серед гілля, що ще тліло, і попелу, що сипався згори, мої пазурі розірвали землю під нами, коли я зупинився. Якусь мить ми так і стояли, дослухаючись до тріску гілок і танення снігу, але серед дерев не лишилося нічого, що могло б на нас вискочити. Німфи загинули під міццю мого дару, і ми знову були самі тут, у пустищі.

— Делікатно, друже. — Оріон зіскочив із моєї спини, його черевики загрузли в багнюці, і він відійшов від мене, а я перекинувся назад у подобу фейрі посеред випаленого кола серед дерев.

Мої босі ноги загрузли в багнюці, і я скривився від цього відчуття, глянувши на жаринки, що досі жевріли й намагалися вчепитися за дерева довкола, поки з неба падала суміш попелу й снігу, плямуючи мою шкіру.

— Знайшов? — спитав я, коли Ленс присів, щось підняв і роздивився, а тоді рушив назад до мене.

— Знайшов, — підтвердив він і кинув мені рюкзак, щоб я міг знову вдягтися.

— Що це? — спитав я, натягуючи джинси й тремтячи, бо холодне повітря пестило моє розпашіле тіло.

— Якийсь амулет, — сказав він, покрутив у руках золотий предмет і простягнув мені, щоб я роздивився.

Дракон у мені підвів голову, почувши запах скарбу, але замість п'янкої потреби привласнити його, яка зазвичай була б моєю першою реакцією на будь-яку таку блискучу цінну річ, звір у мені, навпаки, відсахнувся.

— Він старий, — буркнув я, змусивши себе взяти його, і перевернув, відкривши вицвілі символи, вигравіювані на звороті. — Щонайменше сім чи вісім століть. — Золото потьмяніло й стерлося від дотику багатьох рук за всі ці роки, але було в ньому щось більше. Щось, що гноїлося в самій його серцевині,

говорило про темряву всередині й про тіні, які, як відчув Ленс, за нього чіплялися. — Маєш якісь ідеї, навіщо він їм?

— Може, він допомагав їм черпати більше тіней? — припустив Ленс, хоч і без особливої певності. — Хай там як, думаю, його найкраще знищити.

— Згоден. — Я тримав амулет перед собою, гамуючи бажання жбурнути кляту штуку якомога далі, бо нудотна темрява його сили накочувала на мене. — Відійди.

Ленс зробив, як я сказав: відступив на кілька кроків і оточив себе повітряним щитом, передбачаючи мою силу.

Коли я впевнився, що він у безпеці, я виставив амулет, затиснутий у кулаці, і почав вивергати з долоні драконячий вогонь зосередженою кулею енергії.

Мої пальці стислися довкола золота, яке розпікалося в моїй руці, а зуби зціпилися від гидкого відчуття тіней, що боролися й корчилися проти могутності мого дару. Але я не відпускав, гарчав, вливаючи все більше й більше сили в нагрівання, і скреготів зубами від рішучості, бо ця штука опиралася моїй волі, наче мала власні бажання.

Пронизливий крик пролунав цілком усередині мого черепа, і тіні почали кусати мене за руку: моя плоть тріскалася й розходилася під примарними іклами, а я й далі палив їх щосили.

Я впав на одне коліно, бо мене накрило виснаження, і з усіх сил боровся, щоб і далі вливати драконячий вогонь у нудотну темряву, яка збиралася в моїй руці.

Із гарчанням від зусилля я нарешті розплавив золото, і розпечена рідина збиралася в моїй долоні, поки вогонь боровся, щоб знищити його й усе, що в ньому містилося.

Тіні кричали все голосніше, намагаючись утекти від мого вогню, але я тримав їх у своїх руках, і їм не було куди подітися.

Саме тоді, коли останні з них мали ось-ось згоріти, мій вогонь вигорів, і я вилаявся, коли жар зійшов із моєї плоті, а одна-єдина тонка смужка темряви протиснулася в порізи на моїй руці й пірнула мені під шкіру.

З моїх губ зірвався звук болю, а за мить слідом вирвався стогін насолоди, і мене затягло в темряву, де ховалися тіні, а їхній світ здавався куди ближчим, ніж будь-коли досі.

Насолода покотилася по моєму хребту, змушуючи плоть іскритися й поколювати, а темрява кликала мене, наче давній друг. Я вже ходив цим шляхом, але тільки з Ленсом поруч і з осушувальним кинджалом, що мене сюди вів.

У темряві лунав шепіт, а я силкувався знайти хоч щось, що втримало б мене у світі фейрі, хоч щось, за що можна вчепитися й повернути назад.

Ще, ніби підганяли голоси, і я знав, що вони хочуть моєї крові, мене всього, усього, що я маю.

Серце шалено калатало, поки я намагався зберегти ясність розуму, щоб опиратися їхньому потягу, боротися з насолодою, яку вони обіцяли, і втриматися поза темрявою.

Десь удалині чийсь голос кликав мене на ім'я. Голос, який я знав і любив. Але цього було недостатньо. Я падав, дрейфував, піддавався потягу темряви.

Але тоді мені на вухо зашепотіли інші голоси, сповнені світла й обіцянок нерозказаних доль, їхній дотик був лагідним і допитливим, коли вони вкладали мені в голову образи того, що ще не сталося.

Зелені очі, що зазирали мені в душу, і дотик губ до моїх, такий гарячий і могутній, що я відчув смак того поцілунку до самого нутра. Ім'я в темряві, що звучало як благання чи обіцянка, і слова, які зависли в моїй свідомості, наче їх промовили самі зорі.

Обирай мудро, народжений драконом. Найбільший скарб здобувають найтяжче.

Долоня вдарила мене по обличчю, і я різко вдихнув, коли холод пронизав мене наскрізь, і я виявив, що лежу в багнюці під глузливим небом, а Ленс стоїть наді мною на колінах і гарчить, вимагаючи, щоб я повернувся до нього.

Я сонно закліпав, слова й видіння зірок вивітрювалися з моєї голови, а я відчайдушно намагався їх утримати, і цей відчай недвозначно казав мені, що коли я цього не зроблю, нічого доброго з того не вийде.

Але це було неможливо. Важче, ніж стримати приплив, і коли я подивився на стривожене обличчя свого найкращого друга, вони вислизнули з моїх рук і відпливли від мене, мов насіння кульбаби, підхоплене лихим вітром.

— Що сталося? — ледве ворочаючи язиком, спитав я, бо виснаження вгризалося в мої кінцівки, а я намагався закликати магію й відчував, що вона ледь жевріє на межі досяжності.

— Ти вичерпався, — буркнув Ленс. — Після того як тіні затягли тебе, у тебе почалися судоми, з тебе хлинула магія, аж поки весь ліс не опинився під загрозою водночас згоріти дотла й потонути. Я ледве стримував це власною силою, поки ти все не випалив, але щойно ти випалив, мені вдалося вирвати темряву з твоїх жил.

Я глянув на своє передпліччя, відчувши там різкий біль, і Ленсова долоня притиснулася до рваної рани, яку він прорізав у моїй плоті осушувальним кинджалом. На його руці була така сама рана, але він зцілював мене, не звертаючи на неї жодної уваги.

— Ти мене витяг? — сонно спитав я, зумівши підвестися й сісти й не зважаючи на те, як від зусилля запаморочилося в голові.

— Ага, — буркнув він. — Ніколи, бляха, більше так зі мною не роби.

Він штурхнув мене кулаком у біцепс, від чого голова загула ще дужче, і я застогнав, намагаючись зібрати докупи, що сталося.

— Ти щось *бачив* у темряві? — спитав Ленс, поклавши долоню мені на щоку, і його шорстка долоня потерлася об щетину на моїй щелепі, поки він вливав у мене ще більше цілющої магії, щоб прогнати головний біль, який мене майже засліплював.

Я спробував згадати, що я *бачив* у тінях, але там була лише розмита темрява й обіцянка насолоди, якої, я знав, вони ніколи насправді мені не дадуть.

— Нічого, — зітхнув я, шкодуючи, що мені не дісталося з цієї мандрівки в темряву хоч щось, крім цього гупання в черепі.

— Ну, принаймні ти знищив ту штуку, — сказав Ленс, знизавши плечима, нарешті зцілив себе, підвівся й простягнув мені руку, щоб і мене поставити на ноги.

Я дозволив йому, і щойно випростався, тіло обвисло від утоми, а він обхопив мене долонею за потилицю й нахилив мою голову, тож мій лоб на мить притулився до його, і ми дали зв'язку між нами трохи перепочити.

Він сипонув на нас зоряного пилу, не відпускаючи мене, і за мить нас висмикнуло крізь зорі. Ми промчали крізь світ так швидко, що й оком не змигнеш, й приземлилися посеред моєї кімнати в академії. Тепліше повітря огорнуло нас, і я полегшено зітхнув.

— Ще одна вдала нічка полювання, — сказав я, вичавивши усмішку, коли знову випростався.

— Я б назвав її успішною, — пробурмотів Ленс. — Не знаю, чи вдалою.

Я буркнув на знак згоди, бо зараз почувався повним лайном, знову скинув джинси й попрямував просто до ліжка, прихопивши дорогою чисті боксери.

Я впав на золоте покривало, навіть не завдаючи собі клопоту залізти під нього, і проклинав порожнечу в кістках, яка свідчила про брак магії. Я ненавидів почуватися так і практично ніколи не дозволяв собі вичерпатися, як оце зараз. Це було, бляха, паскудно.

— Тримай, — пробурмотів Ленс, підійшовши до скрині в ногах мого ліжка, і магією повітря зачерпнув із неї купу скарбів, яку тут-таки висипав мені на груди.

Я хрипко видихнув, бо від їхньої ваги мені мало не відбило подих, і обматюкав його, розштовхуючи монети й коштовності довкола себе, щоб улягтися зручніше. Але насправді я не злився, бо вже відчував, як тепло золота притискається до моєї шкіри, поповнюючи магію й знімаючи частину напруги з виснажених кінцівок. Коли я прокинуся, то вже буду на добрій дорозі до відновлення.

— Отже, це воно, — пробурмотів я, заплющуючи очі, а Ленс плюхнувся на ліжко поруч зі мною й переплів пальці за головою.

— Ага, — похмуро відповів він, і реальність того, що йому тепер належало зробити, навалилася на нас обох. Це був останній день семестру, а вранці він мав вирушити на завдання за наказом мого батька, яке могло змінити все.

Ніхто з нас не знав, що станеться, коли він потрапить у Світ смертних, але якщо він знайде те, на пошуки чого його посилають, увесь наш світ, найпевніше, піде шкереберть.

— Усе буде добре, — сказав Ленс, поки тягнулися секунди, і я кивнув.

— Знаю. Я тобі довіряю, — сказав я, і це була правда. Я довіряв йому більше, ніж будь-якому іншому фейрі, якого знав. Навіть більше, ніж іншим Спадкоємцям, навіть більше, ніж рідному братові. Бо Ленс знав мене всього, кожен темний, поламаний, розтрощений шматок. Хороше й погане. Він знав, ким насправді є мій батько і що мені доводиться щодня терпіти, щоб йому догодити. Він знав, із чим я борюся, і був поруч зі мною в усьому цьому.

— Просто не випускай з очей кінцевої мети, — сказав він, і я розплющив очі, відчувши, як він щось кладе мені на голову: вага золотої корони з моїх скарбів важко лягла мені на чоло.

— Завжди, — запевнив я його, поправивши корону, яка почала сповзати.

Ми зустрілися поглядами, той нескінченний зв'язок висів у повітрі між нами, а та одна найголовніша мета лежала там, як і завжди. Мені треба було невтомно працювати, щоб її досягти. Мені треба було й далі ставати сильнішим у кожен можливий спосіб. Мені треба було опанувати свою силу всім, що я мав, щоб піднятися й кинути виклик батькові. Тільки це й мало значення. Тільки на це ми й працювали. Єдиний шанс для кожного з нас хоч на якусь справжню подобу свободи в житті. Мені треба було зайняти місце Лайонела Акрукса в Небесній Раді, і не існувало нічого, чого б я не зробив, щоб цього досягти. *Нічого*.

Ленс розслабився на подушках, побачивши, як яскраво в мені палає ця сталева рішучість. Бо тільки це й мало значення. Тільки до цього ми й прагнули. І чого б це не коштувало, ми цього досягнемо.

Ми замовкли, коли нас почав огортати сон, і мої очі знову заплющилися. Завтра скінчиться семестр, і він вирушить у Світ смертних шукати близнючок Вега. Ще один довбаний лежачий поліцейський між нами й чоловіком, якого я мав підкорити. Ще одна перешкода, яку нам доведеться відсунути, якщо ми хочемо мати хоч якусь надію повернути собі власні життя й збудувати щось своє, не затьмарене чудовиськом, яке мене створило.

Тож я зроблю все, що треба, щоб прибрати їх із нашого шляху. Бо ніщо не стане між нами й свободою, яку нам так гірко заборгували. Ніщо. Навіть доньки самого Дикого Короля.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
moonpage.fyi/uk/books/the-awakening-boys/